

Днями довелося підслухати діалог двох шанувальників художнього слова: —Ви чули, Феодосію Роговому вже шістдесят! —Не може бути, адже він молодий письменник.

—І все таки це незаперечний факт. З цими словами не можна не погодитись. Дійсно, наш земляк Феодосій Кирилович Роговий прийшов у літературу зрілою людиною, що сповна пізнала складні дороги життя. Правда, добрий десяток чи й більше років тому у видавництва «Молодь» здобулася на світ його перша книжечка — збірка оповідань «Провідини». Вона викликала деякі відгуки в пресі, а потім загубилася і нині вже стала бібліографічною рідкістю.

Та ось 1982 року Феодосій Роговий знову нагадав про себе. Та так, що відразу увійшов в українську радянську літературу талановитим майстром. А його роман «Свято останнього млива», що вийшов друком того ж року у видавництві «Радянський письменник», став кращим надбанням української літератури останніх років. Про роман на весь голос заговорила критика (рецензії були винятково позитивними), а тиху Устимівку, де живе автор, пішли звідусіль листи читачів, колег по перу. З вдалим дебютом Феодосія Рогового тепло привітав Олександр Гончар. Невдовзі нашого земляка було прийнято до Спілки письменників республіки. Йшов

йому тоді шостий десяток літ. Ось так і вийшло, що людина, яка перейшла золотий полудень віку, стала молодим письменником.

Далі роман було повторно видано у популярній серії «Романи і повісті», а журнал «Прапор» на своїх сторінках подав нову повість письменника «Серце прагне любові». Нині видавництво «Радянський письменник» готує до друку ще один роман земляка «Поруки

Переглядаємо численні фотографії. Ось стара хата, крита солом'ю. Біля неї Феодосій Кирилович із матір'ю. «То в Пугачівці, — пояснює, — там і народився». Колись хутір Пугачівка був на території Морозівської сільради колишнього Гладизького району. Тепер там хвилями вирає рукотворне море, зникли під водою дороги серцю місця. Чи не тому такого високого звучання набули сторінки роману, що відтворюють

27 серпня виповнюється 60 років українському радянському письменнику Ф. К. Роговому

СУВОРА ПРАВДА ЖИТТЯ

для батька», що ніби є продовженням «Свята останнього млива», але й буде цілком самостійною книгою...

Нещодавно, тихого, сонячного надвечір'я разом з фотокореспондентом Григорієм Сироватнем завітали ми до Устимівки, щоб зустрітись із ювіляром. Феодосій Кирилович, в робочому одязі, зморено сидів на лавочці, що за дوبرою селянською традицією примостилася перед входом до двору. Побачивши, що редакційний шофер вагається, де б припаркувати машину, загукав: —Михайле Федоровичу, заїжджай отуди за хату, холодок там чудовий.

І лише переконавшись, що машина заховалася у затінку дерев, тепло привітався, запросив до господи.

Зваживши на спеку, вирішили погостити в садочку. Там господарювала 83-річна Марія Олексівна, мати письменника. Збирала яблука, що сипалися щедро з дерев додолу (вони ж зимові, може хоч на сік підуть), жалкувала, що віртки посохли, а було ж їх як рясно, коли б хоч із помідорами цього не сталося. Одвічні турботи старої селянки. А який досвід життєвий у неї — чепягі дороги лишилися вдалині, як багато дала вона своєму синові, який, незважаючи на довгі шістдесят літ, залишився для неї дитиною. Він же, в свою чергу, багатो взяв рис для жіночих образів своїх книг від цієї найдорожчої людини.

ту подію. Адже йшлося не про тимчасове відрядження, а розлуку назавжди. Але й в тому цінність книги, що автор зумів перебороти узагальнення, державного мислення. «Скільки не занурюйся в трясовину минулого, а виринати треба — не вживеш тим, що було, треба про нове дбати», — пише Феодосій Роговий на заключних сторінках книги.

Над робочим столом письменника, в робочому кабінеті (тісенька кімната, геть заставлена книгами) портрети Івана Франка та доброго друга Григора Тютюнника, ліворуч — замислений Кобзар. Саме вони німі свідки його творчих шукань, безсонних ночей, радості вдачі і тимчасових відступів. Від них черпає натхнення, вчиться життєвої мудрості. Бо на черзі новий роман, що має тільки ще робочу, а значить умовну назву. Це буде велике полотно, де основною сюжетною канвою стане філософське осмислення суворой правди життя. А інакше себе й назмислить Феодосій Кирилович. Він максималіст у всьому — житті, дружбі, творчості.

Кожного року вирушає письменник із сином Юрієм в село Стявдиди на Кіровоградщині. Там є великий меморіальний комплекс. На гранітних плитах золотом висічено прізвиська тих, хто віддав своє життя в лютому двобою з фашизмом, визволяючи ті краї під час великої Корсунь-Шевченківсь-

кої битви. Зупиняється Феодосій Кирилович із сином біля однієї з них, де полум'яніє «Роговий К. Л.». То значить-ся його батько — Роговий Кирило Луківич — так називали його за життя. Віддаючи йому синівську шану, письменник пишається батьком, що не схибив перед лютими зайдами, до кінця виконав свій священний обов'язок громадянина, щоб щасливо жили прийдешні покоління. Приїжджає сюди Феодосій Кирилович із сином, а незабаром привозитиме онуків, а їх у нього аж п'ятеро.

І ще б одну людину хотілося згадати в переддень ювілею. Це дружина письменника Евдокія Тимофіївна, яка немало зробила, щоб зміг Феодосій Кирилович багаті і плідно працювати

Невеликий, але вагомий творчий доробок земляка.

ще коли був сількором, а потім професійним журналістом, згодом майстром художнього слова.

А прийде перше вересня і покличе малиновий дзвоник Ф. К. Рогового до школи. За фахом він учитель і поки що залишати улюбленої справи не думає. В постійному спілкуванні з людьми, дітлахами вбачає він своє життя. Тож і можна зустріти письменника серед механізаторів колгоспу імені Петровського, працівників Устимівської науково-дослідної станції, серед своїх колег-вчителів. Він завжди простий і привітний, як і добрі герої його книг. Таким знають Феодосія Кириловича численні шанувальники його таланту.

В. ЯРОШЕВСЬКИЙ.
Фото Г. Сироватня.